

Pe aripi de vultur



Slujire

Nr. 1

4

Întrebări cu
privire la slujire

13

Motto-ul unui
lucrător

17

Slujirea. Ce este
și cum să o facem?



Biblia practică

Întrebări cu privire la slujire	4
Motto-ul unui lucrător	13
Slujirea. Ce este și cum să o facem?	17



Hrană de rumegat

Faci parte din cei mulți?	7
---------------------------------	---



Din prezent

A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit	10
--	----



Concurs biblic

.....	16
-------	----



Studiu biblic

Suveranitatea lui Dumnezeu.....	20
---------------------------------	----



Vestea Bună

Regretul meu cel mai mare	24
---------------------------------	----



"Ei au primit Cuvântul cu toată bună-voința, cercetând zilnic Scripturile."

FAPTELE APOSTOLILOR 17:11

Editură:

The Bereans, Olanda
info@the-bereans.com
www.the-bereans.com
 Tipărit în Olanda

Detalii de contact:

pearipidevultur@gmail.com
revista.clickbible.org

Drepturi de autor fotografii:

© Shutterstock.com:
 pictograme, 1, 2, 7, 9, 10, 13,
 17, 19



De ce o revistă pentru tineri

De ce o revistă specială pentru tineri? Este ceva deosebit, special în legătură cu ei? Există multe răspunsuri posibile la această întrebare. Iată la ce ne-am gândit noi.

Pavel, un bătrân, îi scria lui Timotei, un tânăr *“Tu deci, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus. Și cele ce ai auzit de la mine înaintea multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie capabili să-î învețe și pe alții.”* (2 Timotei 2:1-2). Pavel de fapt îi spune lui Timotei să se ocupe de cei care veneau după el. Oameni de încredere. Aceștia erau “ținta target” a lui Timotei. Oamenii de încredere nu se nasc, ci se formează, se cresc. Mai întâi în lucrurile mici. *“Cine este credincios în foarte puțin este credincios și în mult”* (Luca 16:10).

Gândul acestei reviste ne-a apărut anul trecut ca o încurajare din partea a doi frați: Paul Meijer și Bryan Baptiste, care tocmai reușiseră să scoată primul număr al unei reviste tinerii din țările vorbitoare de limbat engleză.

Mai întâi despre titlul revistei. Este o expresie care apare în cartea Exod: *“Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v-am purtat **pe aripi de vultur** și v-am adus aici la Mine.”* (Exod 19:4). Un verset care arată grija cu totul deosebită pe care Dumnezeu o are pentru cei care fac primii pași în viața de credință. Primii pași sunt foarte importanți așa cum știm din viața de zi cu zi.

Ne-am gândit ca tema principală a primului număr, slujirea, să fie una de interes pentru tineri dar care să și provoace la implicare. În acest număr veți găsi articole scrise, traduse, un interviu despre acest subiect și alte lucruri interesante despre aceasta.

Dorim ca această revistă să fie a tinerilor și pe hârtie dar și în realitate. Așteptăm cu mare interes feedback-ul vostru după acest prim număr dar și implicarea cu articole, gânduri, poezii și alte resurse care să fie incluse în numerele viitoare ale revistei. Pentru început dorim să scoatem 4 numere pe an.

Pornim la drum recunoscând nevoia de ajutor dar și cu încrederea că Domnul Isus este suficient pentru orice provocare ce va apărea în drumul nostru. Dorința declarată de la început este ca să creștem împreună cu voi, tinerii pentru care a fost creată această revistă și tot ceea ce vom face să fie spre gloria și onoarea Celui care *“pentru ei a murit și a înviat”*!

Echipa de redacție

Întrebări cu privire la slujire



Care este primul gând când auzi cuvântul slujire?

Slujirea înseamnă să te așezi sub autoritate, să slujești unei PERSOANE, nu unei cauze. Sau poți răspunde chemării la slujire dintr-o dorință și plăcere personală naturală, firească, urmărind alte interese decât cele ale lui Dumnezeu. Adevărata slujire este pentru **Domnul**: “Pe când slujeau ei Domnului” (Fapte 13:2) sau “voi slujiți Domnului Hristos” (Coloseni 3:24).



Ce implică slujirea?

Textul din Iosua 24:15, ne poate ajuta în această privință:

- dorința: ce vrea Dumnezeu
- hotărârea: convingere lăuntrică
- disciplină: dorința și hotărârea cer un preț - disciplină
- călăuzirea: adevărata călăuzire se primește prin Cuvântul lui Dumnezeu
- puterea: care se găsește doar în înțelepciunea și în tăria pe care o dă Dumnezeu



Ce ne împiedică să slujim?

Păcatul care se manifestă în două feluri:

- să te răzvrățești împotriva împotriva dorinței, chemării și poruncii Lui pentru slujire
- să pleci înainte de a te chema El (voință proprie, a cărnii, din mândrie) sau într-un loc unde nu te trimite El.



Care este cel mai important lucru în slujire?

Ascultarea de El și credințioșia: *“Să stea înaintea Mea și să-Mi slujească”* (Ezechiel 44:16). Nu poți sluji Domnului de la distanță (teoretic), ci doar *“înaintea Mea”*.



Cum pot înțelege care este slujirea/slujba pe care trebuie să o fac?

Este nevoie de a avea dispoziția pentru dedicare și de a fi separat de lume (Romani 12:1,2).



Când este timpul potrivit pentru slujire?

“Astăzi” și *“Acum”* - sunt expresii pe care le găsim în Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 21:28-30).

1 Samuel 3: *“Vorbește, Doamne,*

căci robul Tău ascultă” - era un copil, bineînțeles, lucrat de Dumnezeu, pregătit de El, cu disponibilitate de inimă.

Domnul Isus a spus: *“Iată-Mă, trimite-Mă”* - la timpul Lui, cu voia Lui.



Care este primul pas pe care ar trebui să îl fac pentru a începe slujirea?

Exemple de felul cum și-au început slujirea alți credincioși:

- Samuel: deschidea ușile Casei Domnului (1 Samuel 3:15)
- Elisei: a început slujirea turnând apă pe mâinile lui Ilie (2 Împărați 3:11)
- Iosua: stătea în cortul lui Moise (Exod 33:11)
- Timotei: *“lacrimile tale”* - empatizând cu Pavel (2 Timotei 1:4)

Domnul ne angajează la început în lucrări mici, iar în măsura credințioșiei noastre, ne poate încredința altele mai mari.



Ce putem face ca să nu intervină rutina sau deznădejdea pe parcursul unei slujiri de lungă durată într-o lucrare?

Exemple de oameni care au ajuns în deznădejde și modul în care au



fost încurajați:

- Ilie: “Ce faci aici, Ilie?” (1 Împărați 19:9)
- Iosua: “Nu te teme! ...Domnul Dumnezeuul tău este cu tine...” (Iosua 1:9)
- Pavel: “Toți m-au părăsit, **dar Domnul a stat lângă mine**” (2 Timotei 4:16,17)
- Timotei: “să înflăcărezi darul care este în tine” (2 Timotei 1:7-8), “Tu deci, copilul meu, întărește-te în har” (2 Timotei 2:1), “Dar tu, fii treaz” (2 Timotei 4:5).



Care este motivația slujirii?

Motivația slujirii noastre nu trebuie să fie nici oamenii (credincioși sau necredincioși), nici adunarea, nici nevoile... **ci doar Domnul.** Orice motivație, în afara de “a sluji Domnului”, va aduce deznădejde, oboseală, descurajare, renunțare. Pavel avea cele mai multe motive de dezamăgire, dar el avea o singură motivație, “pentru Domnul”.

“Alegeți-vă
astăzi cui vreți
să slujiți”
Iosua 24:15



Slujirea este o opțiune sau o poruncă?

Sub nici o formă slujirea nu este o opțiune, atunci când există o chemare a Domnului. Poate fi o poruncă, dar o poruncă a dragostei pentru El. “Slujiți Domnului Hristos” (Coloseni 3:24).



Se poate vorbi de răsplată și cost în slujire?

Matei 25:14-23: ne ajută să înțelegem ușor că există o răsplată, doar pentru aceia care vor auzi glasul Stăpânului și-L vor împlini: “bine rob bun și credincios”, “te voi pune peste multe”, “intră în bucuria Domnului tău”.

Matei 25:34: “moșteniți împărăția”. 2 Timotei 4:8: “Îmi este pusă înaintea cununa dreptății”.

Cartea Apocalipsa, vorbește de răsplătiri pentru cei ai Domnului, în capitolele 2 și 3. Dumnezeu nu rămâne nicio dată dator, iar răsplata Lui este deplină, pentru acum și pentru veșnicie.

Ștefan Critu

Faci parte din cei mulți?

Via Appia, Roma

Intrați pe poarta cea strâmtă! pentru că lată este poarta și largă este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea; pentru că strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o găsesc.

Nu oricine Îmi zice “Doamne, Doamne! va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: “Doamne, Doamne! nu în Numele Tău am profețit și nu în Numele Tău am scos demoni și nu în Numele Tău am făcut multe lucrări de putere?”. Și atunci le voi spune deschis: “Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii”.

(Matei 7:13-14, 21-23)

În Antichitate se spunea că toate drumurile duc la Roma, dar “cetatea eternă” și-a pierdut strălucirea acum multe secole. Cuvântul lui Dumnezeu însă este etern, și El ne spune că mai degrabă toate drumurile duc spre judecata lui Dumnezeu, acolo unde se va hotărî destinul nostru etern.

Picioarele noastre umblă zi de zi pe multe căi, dar sufletul nostru se îndreaptă doar spre viața eternă sau spre pierzarea eternă. Când ne-am gândit ultima oară la calea pe care mergem, știm noi sigur încotro ne îndreptăm?

Doar intrând pe poarta strâmtă găsim calea care duce la viață.



Vedem totuși că dincolo de această poartă se află și o cale strâmtă. Tu, cel care mărturisești că ai intrat pe calea care duce la viață, mergi tu pe calea strâmtă? Dovada că ai intrat într-adevăr pe poarta strâmtă este că mergi pe calea strâmtă, și este în zadar să susții că ai fost mântuit dacă drumul tău se găsește pe calea cea lată, în păcate și fărădelegi, conform cu mersul lumii acesteia.

Acest lucru îl putem vedea în Matei 7:23, unde Domnul Isus ne arată cine sunt cei care merg pe calea lăta și care se înșală cu privire la mântuirea lor: cei care trăiesc în fărădelege. Dacă am parafraza spuselor Domnului, ar fi așa: *“Pleați de la Mine, voi toți care deși spuneți că mă cunoașteți și deși mă mărturișiți ca Domn al vostru, totuși nu trăiți după poruncile pe care Eu vi le-am dat”*. Asta nu înseamnă că ești mântuit prin ținerea poruncilor Sale, ci înseamnă că odată ce ai fost născut din nou, viața ta va fi caracterizată de ținerea poruncilor lui Dumnezeu.

Nu oricine spune Doamne, Doamne va fi mântuit, adică nu oricine spune că e creștin este creștin cu adevărat. Doar acela care trăiește viața creștină potri-

vit cu caracteristicile ei, numite aici “voia Tatălui” va fi mântuit. Din nou, asta nu înseamnă că vei fi mântuit dacă trăiești o viață sfântă, ci vei trăi o viață sfântă dacă ai fost născut din nou.

Poate se găsește printre cititori un creștin slab, care deși îi aparține Domnului și se străduiește să facă ce îi este plăcut Lui, totuși se găsește de multe ori în situația în care păcătuiește, sau de multe ori nu are siguranța mântuirii lui. Dacă ești o astfel de persoană, lucrurile de mai sus nu îți sunt spuse ție, nu sunt pentru dărmarea ta. Despre Domnul Isus se spune că el *“nu va stinge un fitil care fumegă, nici nu va rupe o trestie frântă”* (Matei 12:20). Poate că ești un fitil care fumegă, însă ești un fitil, acolo există viață, și Dumnezeu va susține acea viață iar la timpul hotărât de El o va înflăcăra. Îți este teamă ca nu cumva să faci parte din aceia care se înșală? Oare nu este acesta gândul care te mistuie, și oare nu este teama aceasta o teamă prea greu de purtat câteodată?

Ai da orice să știi sigur că îi aparții Lui, să ai siguranța mântuirii... te înțeleg, eu însumi am făcut parte din această categorie, însă



chiar dorința de a știi că îți aparții Lui este o dovadă că ești al Lui. Un om nemântuit nu își dorește să fie al lui Dumnezeu, un om nemântuit nu își face griji cu privire la mântuirea lui, deoarece diavolul are grijă să nu îl deranjeze cu astfel de întrebări. Nu trebuie să disperi, Dumnezeu poate să aducă lumină, vino la El, spune-i nesiguranța ta, chiar dacă este dificil să faci asta, spune-i ce te apasă și cere-l ajutorul, la vremea potrivită El va interveni negreșit, numai nu privi la faptele tale pentru pacea ta, privește doar la Domnul Isus.

Văzând aceste lucruri, ar fi înțelept din partea noastră dacă am ieși puțin din nepăsarea noastră și am lua în serios veșnicia noastră, faptul că pe acest pământ se va hotărî soarta noastră eternă, ar trebui să spunem și noi cu psalmistul David, *“Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!”* (Psalmul 139:24). Așa să ne ajute Dumnezeu, amin!

Adrian Cristea



MIHAI ÎNTÂIUL
Ultimul rege
1921-2017

*A venit la ai Săi și ai
Săi nu L-au primit.*



L-am admirat pe regele Mihai. La început, pentru că era diferit de toți politicienii români. Nu l-am văzut la talk show-uri, nu l-am văzut intrând în polemici și dezbateri inutile pe la toate posturile de televiziune. Avea altă ținută morală.

Când l-am auzit spunând: “Cartea mea de căpătâi este Biblia”, l-am admirat și mai mult. Avea ceva ce nu găsești pe toate drumurile: teama sfântă de Dumnezeu.

Nu cred că cel credincios trebuie să facă politică, cred că mai degrabă trebuie să se roage pentru clasa politică înainte de a merge la vot. Astăzi, din păcate, creștinii fac invers. Votează mai mult și se roagă mai puțin.

După revoluție, pe 25 decembrie 1990, regele s-a întors din exil în țara sa, ca să participe la o slujbă de crăciun. În drum spre Curtea de Argeș, regele a fost oprit pe drum și trimis înapoi de unde a venit. Venise la ai săi, dar ai săi nu l-au primit. Noii conducători l-au tratat ca pe un străin indezirabil.

În aprilie 1992 regelui i s-a permis să vină în țară pentru 3 zile. Deși sute de mii de oameni i-au cerut să rămână, el a spus: “Eu am un prin-

ciplu al meu. Când eu îmi dau cuvântul pentru ceva, înțeleg să mi-l și respect. Când am făcut o promisiune, am spus ceva, eu nu o calc.” Pentru el, principiile și moralitatea erau mai presus de politică.

Patru ani mai târziu, mai exact pe 7 Octombrie 1994, regele aterizează din nou în țara sa, la ai săi. De data aceasta a fost respins de pe scările avionului și trimis înapoi. Motivul? Nu are viză. Viză, ca să intre în țara sa?! Din nou, ai săi nu l-au primit.

Astăzi, privind retrospectiv, și eu și milioane de români am condamnat ceea ce autoritățile de la acea vreme i-au făcut regelui Mihai. În toate acele evenimente, nici eu nici dumneavoastră, nu am avut nici o contribuție. Eu eram prea mic în vremea respectivă.

Dar într-un caz similar, am avut aceeași atitudine, și eu și dumneavoastră care citiți aceste rânduri. Suntem vinovați de aceleași fapte. Mă gândesc acum la altcineva, mult mai mare decât regele Mihai, la Regele Isus Hristos.

Si El a venit la ai Săi, și ai Săi nu doar că nu L-au primit, ci L-au și răstignit pe o cruce de lemn. El



nu s-a dus în proprietatea altuia, ci a venit la Săi și la ale Sale. Pământul peste care stăpânea Irod și Pilat, era al Lui. El l-a făcut. El îl susține încă în mișcarea sa de rotație și de revoluție. Pământul, apa, aerul, soarele, luna, stelele, lumina, viața ... toate, absolut toate erau ale Lui.

Irod și Pilat, liderii din vremea aceea, care erau certați, s-au împăcat și s-au unit în respingerea Lui. Au avut același gând, să scape de Rege. Le era teamă, erau prea mici pentru El.

Regele Isus, n-a purtat niciodată armă, n-a dus nici un război, n-a scris nicio carte și S-a înconjurat de oameni simpli, săraci și bolnavi. În "armata" Lui au fost pescari, orbi, șchipoi, paralitici și leproși. A fost în final trădat de unul dintre ai Săi și abandonat de toți. Ce lider, ce cuceritor din întreaga istorie a omenirii, a ales un astfel de drum, o astfel de abordare pentru a cuceri lumea? Nici unul. El e unic. Doar El a reușit să împartă timpul și omenirea în două, înainte de Hristos și după Hristos sau cu Hristos și fără Hristos. Cartea, Cuvântul Lui scris de Duhul Sfânt despre El, este numărul unu, nu există o altă carte mai

cită, mai tradusă, mai iubită decât Biblia.

Si eu și tu, fie că vrem, fie că nu, suntem ai Lui. Suntem creația Lui. Și de două mii de ani, și astăzi El vrea să vină la ai Săi. Vine la mine și la tine. Stă la ușă și bate, așteaptă "viza" pentru a intra în inima noastră. Vrea să intre să instaureze pacea și fericirea veșnică.

Nu există binecuvântare mai mare decât să faci parte din armata Lui, să treci prin viața aceastei scurte, ca un oștean devotat ca un plugar care ară pentru Majestatea Sa.

În curând, când îl voi vedea față în față, El va veni la mine, un pescar, un paralytic și un leproș, mă va lua de mână și mă va duce să stau cu El pe scaunul Lui de domnie! A promis! Și știu că El ce spune, face. Mai știu însă și că nu merit, pentru că multă vreme L-am respins, dar nu mă pot opune. Dragostea Lui mă constrânge. Nu voi mai avea cuvinte. Îi cer însă putere pentru încă două cuvinte:

**"Mulțumesc Majestate!"
Hristos Întâiul. Unicul Rege.**

Robert Ion



Motto-ul unui lucrător

*“De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintii, priso-
sind întotdeauna în lucrarea Domnului, știind că oste-
neala voastră nu este zadarnică în Domnul.”*

(1 Corinteni 15:58)

Aici avem un motto deosebit de frumos pentru un lucrător creștin și orice creștin trebuie să fie un lucrător. El prezintă un echilibru al inimii: stabilitate de neclintit și în același timp, activitate neconținută. Aceasta este de cea mai mare importanță. Sunt printre noi unii atât de atașați de ceea ce numim principii, încât se tem să participe cu inimă largă la vreo activitate creștină. Pe de altă parte, unii sunt atât de preocupați de ceea ce numim slujire, încât, pentru a-și atinge scopurile și a obține rezultate palpabile, nu ezită să încalce principiile sănătoase.

Dar motto-ul nostru oferă un antidot divin pentru ambele rele. Ne oferă o bază solidă pe care să rămânem neclintii. Nu trebuie să ne abatem nici cu un milimetru de la cărarea îngustă a adevărului divin, chiar dacă ne întâmpină cele mai puternice argumente privind eficiența. *“Iată, ascultarea este mai bună decât jertfa, și luarea aminte decât grăsimea berbecilor”* (1 Samuel 15:22). Ce cuvinte nobile! Fie ca ele să fie săpate cu litere mari și adânci în inima fiecărui lucrător! Sunt de o valoare inestimabilă, mai ales în zilele noastre, când se manifestă atâta voluntarism în lucrare, atâtea moduri greșite de



a sluji, tinzând să satisfacă eul, făcând ceea ce este bine în proprii ochi și ignorând autoritatea supremă a Sfintei Scripturi.

Cel care observă cu atenție starea prezentă, se cutremură văzând cum, cu bună știință, Cuvântul lui Dumnezeu este nesocotit, până și de cei care admit că Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu. Acum nu ne referim la nerușinarea infidelității fățișe, ci la indiferența ortodoxiei respectabile, care se arată fără inimă. Sunt mii, chiar milioane, care mărturisesc că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, dar care nici nu se gândesc să se supună autorității ei. Voința omului domină și rațiunea umană conduce. Pragmatismul poruncește inimii. Principiile sfinte ale descoperirii divine sunt măturate ca frunzele toamna sau ca pleava din arie, de curentul puternic al opiniei generale. Cât de importantă și de valoroasă este în această privință prima parte a acestui motto al lucrătorului! *“De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintii”*.

Cuvintele “de aceea” plasează sufletul pe temelia solidă, prezentată în parte anterioară a capitolului, în care apostolul dezvăluie cel mai sublim și mai scump ade-

văr care poate angaja inima creștinului, adevăr care înaltă sufletul deasupra cețurilor întunecate și reci ale vechii creații, și-l așază pe stânca sigură a învierii. Tocmai pe această stâncă suntem îndemnați să fim statornici și neclintii. Nu este vorba de o încăpățănare cu care să ținem la ideile noastre, la vreo dogmă sau teorie favorită, la vreo școală doctrinară mai înaltă sau mai slabă. Nici vorbă de așa ceva, ci este o însușire temeinică și o mărturisire prin credință a întregului adevăr al lui Dumnezeu, în centrul căruia Se află Hristos înviaț pentru eternitate.

Dar trebuie să ne amintim și cealaltă parte a motto-ului. Lucrătorul creștin mai are și altceva de făcut, în afară de a sta neclintit pe terenul adevărului. El trebuie să cultive activitățile frumoase ale harului. El este chemat să *“prisoască întotdeauna în lucrarea Domnului”*. Acest principiu al statorniciei nu trebuie abandonat niciodată, dar trebuie îndeplinită și lucrarea pentru Domnul. Sunt unii care se tem atât de mult de greșeală, încât nu fac nimic, iar alții, decât să nu facă nimic, fac lucruri nepotrivite. Motto-ul nostru, corectează ambele categorii. El ne învață să ne facem fața ca o



cremene, când se pune în vreun fel problema respectării adevărului, iar pe de altă parte, să înaintăm și cu o inimă largă, să ne angajăm cu toată energia în lucrarea Domnului.

Si cititorul creștin să-și noteze în mod deosebit expresia “*lucrarea Domnului*”. Nici măcar pentru o clipă nu trebuie să ne închipuim că tot ce angajează energiile celor ce își zic creștini poate fi pe drept desemnat ca “*lucrarea Domnului*”. Vai, cât de departe suntem de aceasta! Vedem o mulțime de acțiuni întreprinse cu pretenția de a fi lucrări pentru Domnul, dar de care, cine este spiritual, nu ar putea lega Numele sfânt al lui Hristos.

Nu dorim să intrăm în detalii, dar dorim să avem o conștiință exersată, care să ia seama

la lucrările în care se angajează. Simțim că, în aceste zile în care se manifestă atât de puternic voința omului și liberalismul, este mare nevoie să recunoaștem autoritatea lui Hristos, în toate lucrurile și să ne angajăm pentru a-l sluji. Binecuvântat fie Numele Său! El îngăduie să apelăm la El în cele mai obișnuite activități cotidiene. Putem mânca și bea în Numele Său sfânt și spre gloria Lui. Sfera slujirii este destul de largă, cu siguranță, ea fiind delimitată prin termenul solemn “*lucrarea Domnului*”. Lucrătorul creștin nu trebuie să se angajeze în vreo lucrare care nu este făcută sub autoritatea celui mai sfânt și important cap. Cine se angajează în vreo lucrare, trebuie să se întrebe în mod serios: Poate această lucrare să fie numită, în mod cinstit, lucrarea Domnului?

C.H. Mackintosh





Concurs biblic

Regulamentul concursului este disponibil online pe site-ul tineri.clickbible.org iar raspunsurile pot fi trimise pe e-mail-ul concursbiblic@clickbible.org.

1. Care este cel mai lung verset din Biblie?

2. În ce capitol din Biblie se găsește o fraza care se repetă în fiecare verset?

3. La ce nuntă a primit poporul o scădere de impozite?

4. Cine a furat o coroană de împărat și a pierdut-o împreună cu viața?

5. Ce capitole din biblie au doar trei versete?

6. Ce carte a Noului Testament nu conține cuvântul "Isus"?

7. Care văduva din Noul Testament are cel mai scurt nume, al cărui număr de litere înmulțit cu 28 ne dă vârsta ei?

8. Cine a scris epistola către Romani?

9. Cum se numește Ioan în cartea sa când se descrie pe el însuși și de câte ori?

10. Câte cărți ale Bibliei au doar 1 capitol?



Slujirea. Ce este și cum să o facem?

Un cuvânt care pe mulți îi deranjează, pe unii îi lasă indiferenți iar pe alții îi neliniștește și îi frământa. Mai exista o categorie, cei mai putini, care găsesc bucurie și împlinire în a sluji. Este ceva ce fac cu dragoste și devotament. Rândurile de mai jos au menirea de a provoca și de a ajuta tinerii din categoriile de mai sus să facă un transfer de grupa, de categorie. Mediul în care trăim este unul în care slujirea nu este promovată și nici încurajată. Este deci destul de greu ca un tânăr să-și găsească drumul spre aceasta, cu ușurință.

În ziua convertirii sale, Saul din Tars, tânărul religios, a avut pe

inimă două întrebări: “Cine ești Doamne?” și “Ce să fac Doamne?”. Răspunsurile primite din partea Domnului Isus au fost motoarele unei vieți de excepție trăită pentru gloria Domnului și înaintarea Evangheliei. Pavel a avut un model pe care l-a urmat, Domnul Isus, și în felul acesta a putut să ducă la bun sfârșit slujba pe care a avut-o.

Dacă privim la El putem foarte ușor să înțelegem care este drumul care conduce la adevărata slujire, drum pe care îl dorim pentru orice tânăr credincios. Dorim deci să privim în Scriptură care au fost câteva trăsături importante ale Domnului Isus ca slujitor și în



felul acesta să putem fi ajutați în această privință. El a lăsat pentru noi un model unic, pe care dacă-l vom urma, Dumnezeu va fi glorificat, cei cărora le slujim vor avea folos, iar noi vom fi binecuvântați.

Primul și cel mai important lucru pe care slujitorul trebuie să-l aibă în vedere, este ca Dumnezeu să fie glorificat. *“Eu Te-am glorificat pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”* (Ioan 17:4). Ceva din caracterul lui Dumnezeu trebuie arătat atunci când are loc acest act al slujirii. Este poate lucrul care lipsește astăzi cel mai mult din agenda celor care se angajează pe această cale a slujirii lui Dumnezeu.

Al doilea lucru este faptul că slujitorul trebuie să învețe să stea. Poate părea ciudat acest lucru, mai ales atunci când este vorba de slujire. De ce să stea? Scriptura ne răspunde la aceasta: *“Și, trezindu-Se dis-de-dimineată, pe când era încă noapte, a ieșit și a mers într-un loc pustiu și Se ruga acolo”* (Marcu 1:35). Este nevoie de un asemenea timp în care sufletul să stea în liniște în prezența Domnului Isus. Acest moment de părtășie trebuie prețuit și transformat într-un obicei. Importanța unui

asemenea moment în viața unui slujitor este de neprețuit.

Al treilea lucru este ascultarea. *“Nu fac nimic de la Mine Însumi, ci, cum M-a învățat Tatăl, așa spun aceste lucruri”* (Ioan 8:28b). Înțelegem din acest verset că din aceea părtășie intimă cu Tatăl izvorau toate cuvintele și faptele pe care le-a făcut ca slujitor pe acest pământ.

Al patrulea lucru este devota-
mentul, afecțiunea inimii față de Cel pe care-L slujim. Inima este centrul ființei noastre. Sfatul lui Solomon, unul care a căzut exact spre sfârșitul vieții atunci când *“soțiile lui i-au abătut inima după alți dumnezei și inima lui n-a fost în totul cu Domnul Dumnezeul său, ca inima lui David, tatăl său”* (1 Împărați 11:4), este acesta: *“Păzește-ți inima mai mult decât tot ce se păzește, pentru că din ea ies izvoarele vieții”* (Proverbe 4:23). Adunarea din Efes, care a primit cele mai înalte adevăruri ale creștinismului, a căzut și ea în această privință: *“dar am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi”* (Apocalipsa 2:4). Aceste cuvinte au venit chiar din partea Celui care umblă în mijloc, Domnul Isus. Afecțiunile trebuie păzite cu mare grijă pentru a fi în-



dreptate doar spre Acela care ne iubește atât de mult.

A l cincilea lucru este că această slujire trebuie făcută de “*bună-voie*”. Domnul Isus a spus “*pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața, ca din nou să o iau*” (Ioan 17:7). Slujirea lui a fost de bunăvoie, din inimă. Același lucru trebuie să ne caracterizeze și pe noi.

A l șaselea lucru este sensibilitatea față de nevoia celor din jur. Luca 4:18 ne arată clar că anumiți oameni trebuiau să fie ținta misiunii Sale pe pământ: “*săracii, captivii, orbii*”. Și noi trebuie să avem ochi și mai ales inimă pentru nevoia celor din jurul nostru.

A l șaptelea lucru este atitudinea de smerenie, atunci când am avut har în slujirea pe care am făcut-o. “*Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, spuneți: «Suntem niște robi nevrednici; am făcut ce eram datori să facem».*” (Luca 17:10). Este nevoie de judecată de sine pentru a rămâne în poziția de smerenie care ni se cuvine și pentru a putea fi în continuare folosiți în slujirea Domnului Isus. Apostolul Petru spune: “*Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți*”.

Emanuel Munteanu



Suveranitatea lui Dumnezeu, responsabilitatea omului și inima lui Dumnezeu așa cum este descoperită în evanghelie

Matei 20:16 prezintă marele principiu divin al suveranității *“cei din urmă vor fi cei dintâi: pentru că mulți sunt chemați dar puțini aleși”*. Dumnezeu are dreptul să facă ce vrea cu ai Săi. Pune cineva la îndoială lucrul acesta? Dacă o face înseamnă că nu și-a simțit niciodată cu adevărat locul, acela de a fi cu totul pierdut. Singura resursă pentru un păcătos pierdut este harul suveran al lui Dumnezeu. Nu există niciun om care să poată sta înaintea lui Dumnezeu pe terenul propriei dreptăți. Toți sunt vinovați; deci singura resursă este în îndurarea divină, dar această îndurare trebuie să fie suverană. A nega dreptul lui Dumnezeu de a fi suveran înseamnă a nega existența Lui.

Atinge aceasta chiar și pentru un moment adevărul responsabilității omului? Nicidecum! Ambele sunt adevărate și este imposibil ca două adevăruri să se contrazică (ciocnească) vreodată. A încerca să împaci suveranitatea divină și responsabilitatea omului este muncă zadarnică. Sunt deja împăcate, fiind amândouă arătate cu egală claritate în Cuvântul divin. Este minunat să vezi cât de simplu devine totul când dăm deoparte dogmele teologiei unui singur lucru, și venim la Sfânta Scriptură ca un copil. Fie ca toți copiii lui Dumnezeu să facă acest lucru!

Există un pasaj minunat la sfârșitul cărții Apocalipsa. *“Și cine însetează să vină; și cine vrea să ia apa vieții fără plată”* (Apocalipsa



22:17). Acesta este doar unul dintre multe pasaje care ne arată cealaltă parte a subiectului.

Autorul articolului asupra căruia ne-am atras atenția, respinge în totalitate noțiunea voinței libere a omului. El crede că omul este cu totul lipsit de putere; și nu numai atât ci și într-o stare de vrăjmașie totală cu Dumnezeu, astfel încât dacă este lăsat în propria voie n-ar veni niciodată la Hristos. Toți cei care vin la cină sunt siliți să vină altfel nu ar fi niciodată acolo. Mai mult decât atât el crede în suveranitatea lui Dumnezeu și că numele tuturor celor care cred sunt scrise în cartea vieții Mielului înainte de formarea lumii.

Dar de cealaltă parte (pentru că trebuie să privim ambele părți), să meditam la cuvinte ca acestea: *“Îndemn deci, întâi de toate, să se facă cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii – pentru împărați și pentru toți cei care sunt în poziții înalte, ca să ducem o viață pașnică și liniștită, în toată evlavia și demnitatea. Pentru că lucrul acesta este bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.*

Pentru că este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți, mărturia fiind dată la timpul ei” (1 Timotei 2:1-6).

Si din nou, *“Domnul nu întârzie în ce privește promisiunea, cum șocotesc unii că este o întârziere, ci este îndelung-răbdător față de voi, nevrând ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9).*

Acum, dacă se spune că, în Scriptura de mai sus cuvintele ”vreunii” și ”toți” se referă la cei aleși, vom răspunde că aceasta este o libertate nefondată față de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă scriitorul inspirat, ar fi dorit să spună “vreunii din cei aleși” sau “toți cei aleși” cu siguranță că ar fi făcut-o. Dar el nu spune nimic de felul acesta. Nu este după dorința inimii lui Dumnezeu ca vreunii să piară.

Omul este o ființă responsabilă, chiar dacă scrisoarea ta așterne tăcerea cu totul în legătură cu acest aspect foarte important. Pe scurt, se pare că pierzi din vedere cu totul două adevăruri importante: mai întâi, lărgimea inimii lui Dumnezeu -plinătatea și liberta-



tea harului Său, aspectul mântuirii Sale întinse, că îndreptățirea Lui este pentru toți, că evanghelia trebuie să fie predicată oricărei făpturi, că Dumnezeu poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască (Marcu 16:15; Faptele 17:30; Romani 3:22).

Si în al doilea rând, responsabilitatea omului. Este păcătosul responsabil sau nu? Dacă nu este responsabil ce înseamnă cuvinte ca *“de vreme ce este drept înaintea lui Dumnezeu să dea în schimb necaz celor care vă necăjesc; și vouă, care sunteți necăjiți, odihnă cu noi, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos; care vor suferi pedeapsă, pieirea eternă de la fața Domnului și de la gloria puterii Sale”*. Și din nou *“Și de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de răstăcire, ca ei să creadă minciuna, ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate”* (2 Tesaloniceni 1:6-9, 2:11-12).

Sunt oamenii responsabili să creadă Evanghelia? Da, cu adevărat, în măsura în care vor fi pe-

depsiți cu pierzare veșnică pentru respingerea acesteia. Oare să nu facă dreptate judecătorul întregului pământ? Oamenilor li se pare greu să împace lipsa de putere cu responsabilitatea. Nu este treaba nimănui să împace lucrurile care sunt descoperite în Scriptură. Noi trebuie să le credem. Pentru că sunt deja prezentate

Clar în Scriptură sunt deja împăcate. Este remarcabil că nu avem probleme în legătură cu problemele acestei vieți. Să presupunem că cineva îți datorează 1,000 de dolari, dar s-a pus datorită unei extravagante neprincipiale în poziția de a nu putea să-ți plătească. Nu are nici o putere. Este oare el responsabil? Și oare tu nu ești cu totul îndreptățit, după principiile lumii, să întreprinzi acțiuni legale împotriva lui? Cu cât mai mult Dumnezeu nu va fi îndreptățit în judecata Sa față de toți cei care resping evanghelia unei mântuiri fără plată, trimisă lor pe temelia morții ispășitoare a singurului Său Fiu!

Nu putem fi deloc de acord cu remarcă ta în care spui “pare o evangheliu da și nu” data oamenilor în care să creadă. Binecuvântul nostru Stăpân a chemat oa-



menii să “se pocăiască și să creadă *Evangelia*” (Marcu 1:15). Și când a fost întrebat de oamenii din timpul său, “ce să facem ca să lucrăm lucrările lui Dumnezeu?” răspunsul Său a fost “aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeți în Acela pe care L-a trimis El” (Ioan 6:28-29). Din nou, El îi provoacă pe Iudei cu această întrebare directă “Dacă spun adevărul de ce nu mă credeți?” (Ioan 8:46). Apoi dacă mergem la Faptele Apostolilor îl găsim pe Petru chemând iudeii la pocăință și convertire. Îl găsim pe Pavel spunând temnicherului din Filipi să “creadă în Domnul Isus”. El le spune atenienilor că “Dumnezeu poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.” Citim în 2 Tesaloniceni că Domnul Isus Hristos se va răzbuna pe cei care nu ascultă de evanghelie, și că mai departe “*Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna, ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul*”.

Acum, nouă, ni se pare un lucru foarte serios, înaintea tuturor aceste pasaje să o numești “evangelia lui da și nu” pentru a pune presiunea responsabilității asupra oamenilor astfel încât ei să creadă. Dar este un lucru evident, dragă prietene, că dificultatea ta este datorată unei teologii pătinoare un sistem pe care putem doar să-l comparăm cu o pasăre cu o singură aripă, sau o barcă cu o singură ramă. Când ne întoarcem la pagina sfântă a Cuvântului lui Dumnezeu, găsim adevărul, nu o parte a adevărului, ci întregul adevăr în toată relevanța lui. Găsim, așezate unul lângă celălalt, adevărul suveranității divine și a responsabilității umane. Suntem chemați să le împăcăm? Nu, sunt deja împăcate pentru că sunt amândouă așezate în Cuvânt. Noi trebuie să credem și să ascultăm.

C.H. Mackintosh

“Hristos nu poate aprinde o singura scânteie în inima unei persoane, fără ca aceea scânteie mică să nu fie pentru Dumnezeu. El dă lumina, și a rânduit ca fiecare rază din ea să reflecte ceva pentru Dumnezeu.”

G.V. Wigram

Regretul meu cel mai mare

Am cunoscut-o când era bolnavă. Afară plouă. Când am intrat în cameră și am încercat să mă șterg pe picioare am simțit cum mă afund; preșul era ud leoarca. Probabil că cineva îl uitase afară sau ceva de genul acesta. Orice ar fi fost mă simțeam stânjenit. Acum voi lăsa urme și toată lumea va crede că sunt nerescuțos. Nimeni însă n-a observat. Toată lumea era supărată.

Uram să fiu în această cameră. Iar ceea ce uram cel mai mult era că nimeni nu vruse să vină cu mine. Toți aveau lucruri de făcut sau urmau să meargă mai târziu. Deci a trebuit să merg singur. Era straniu să fiu aici. Am căutat frenetic să încerc să găsesc pe cineva cunoscut dar toți erau doar rude și eu nu îi cunoșteam. I-am spus mamei ei că o cunoșteam de la școală și că fusese o persoană deosebită. M-a îmbrățișat și mi-a mulțumit.

Am cunoscut-o când era doar bolnavă. Dar nu i-am spus mamei ei lucrul acesta. Am cunoscut-o când nici măcar nu știa de boala ei, deși mă îndoiesc că a aflat vreodată.

Nu știu de ce nu i-am spus că era bolnavă. Aveam o relație atât de fragilă cu ea probabil că nu voiam s-o stric. Am avut una sau două clase împreună; nu-mi mai aduc aminte, a fost atât de demult. Dar am crezut că era deosebită. Nu știu ce s-a întâmplat dar încet-încet prietenia noastră s-a distrămat. Am început prin a fi

prieteni dar, cumva, până la sfârșitul anului, am devenit distanți. Nu din cauza ei; doar din cauza bolii ei. Eu aveam leacul! L-am avut tot timpul! S-ar putea să fi fost singurul din școală care-l avea. De fapt cred că sunt singurul din școală care chiar știa că ea este bolnavă. Boala este păcatul și singurul medicament este dragostea și sângele Mântuitorului, Domnul Isus Hristos. Am știut asta tot timpul. Am știut dar n-am spus nimic. Acum este prea târziu. Acum nu-i mai pot spune nimic pentru că nu mai poate auzi.

Părinții ei sunt și ei bolnavi. Și surorile ei. Ei nu știu lucrul acesta dar eu știu. Acum însă nu este timpul potrivit pentru aceasta. Nu sunt sigur când va veni timpul potrivit. Probabil că timpul acesta nu va veni niciodată și va trebui să re trăiesc această zi.

O privesc cu mare atenție. Apoi îmi spun că nu ar fi contat, nu ar fi schimbat nimic, ea nu ar fi ascultat, nu ar fi crezut, nu i-ar fi păsat, nu ar fi făcut nicio diferență.

...Nu ar fi contat...Asta îmi spun mie însumi...Dar nu sunt convins dacă s-o cred sau nu.

"Pentru că mie nu mi-e rușine de Evanghelie pentru că ea este puterea lui Dumnezeu spre mântuire pentru oricine crede."

Oare mie mi-a fost rușine?

Tânăr creștin anonim